

Chương 17

Lặng Lẽ Tiến Lùi (2)

Đồng Ngôn suy nghĩ thật lâu, cuối cùng trả lời lại tin nhắn: Em vừa rời rời khỏi phòng y tế của trường, điện thoại hết pin, không đọc được tin nhắn của thầy.

Tin nhắn trả lời của anh ấy cũng rất nhanh được gửi tới: Không sao, tôi biết. TK.

Bình thường như vậy, nhưng là do anh nhắn cho cô trong hoàn cảnh này khiến cho cô không nhìn được mà đọc đi đọc lại nhiều lần.

Cô nghĩ tới năm cuộc gọi nhờ kia, rất nhanh trả lời: nếu em mở máy nhất định sẽ nghe điện thoại. Lần sau nếu không nghe máy chứng tỏ là tắt máy.

Cố Bình Sinh: ok. TK.

Câu trả lời rất đơn giản, anh đang bận việc sao?

Cô để điện thoại lại trên bàn học, rút một cuốn sách để đọc, lại phát hiện cuốn sách mình lấy là tài liệu Luật trọng tài thương mại quốc tế. Thôi thì trọng tài liên trọng tài, coi như ôn tập cuối kỳ trước đi.

Ngay khi đang muốn đọc thì điện thoại báo có tin nhắn tới.

Em uống nước ấm chưa? TK.

Em uống rồi.

Cổ họng còn đau không? TK.

Còn đau chút chút thôi ạ...

Buổi sáng ngày mai nếu còn đau, gửi tin nhắn nói cho tôi biết, tôi lấy thuốc giảm nhiệt cho em. TK.

Vâng ạ.

Gửi xong tin nhắn này lại nhìn không được mà hỏi anh một câu: Thầy Cố về nhà chưa?

Nhưng là viết xong ba chữ ‘Thầy Cố’, bỗng nhiên cô cảm thấy dài dòng xa lạ, do dự một lúc, đổi thành “anh”.

Tôi còn ở trong học viện, đang ở chỗ viện trường bàn về chương trình học của học kỳ sau. TK.

Học kỳ sau?

Học kỳ sau, đại cương luật thương mại. TK.

Đồng Ngôn nhớ tới anh có nói qua, có lẽ sẽ dạy ở học viện này một học kỳ, hiện tại đang nói đến chương trình học của học kỳ sau, nói cách khác anh sẽ tiếp tục ở lại Thượng Hải dạy ở học viện này sao?

Từng giảng viên ở trong học viện đều có thể dạy được hai ba môn, học kỳ sau nói không chừng anh sẽ dạy chính mình...

Đồng Ngôn vội vàng lấy ra thời khóa biểu cả năm, tìm trong chương trình học của mười mấy môn ở học kỳ tiếp theo, đoán xem anh sẽ dạy môn gì.

Chuyện này qua đi vài ngày, cơ bản đã truyền toàn học viện, vui mừng nhất vẫn là đám sinh viên.

Đến tiết luật trọng tài thương mại quốc tế, mấy bạn nữ trong lớp thật sự nhịn không được, ép lớp trưởng phải đích thân đi hỏi Cố Bình Sinh.

Khi tan học, lớp trưởng cười hì hì nhấc tay, “Thầy Cố, một vấn đề cuối cùng...”

Cố Bình Sinh cầm bình nước lên uống một hớp, thấy hấn nhấc tay thì gật đầu ý bảo hấn cứ nói.

“Thầy Cố, chúng em muốn biết học kỳ sau thầy sẽ dạy môn gì?” Lớp trưởng cảm thấy biểu hiện của mình quá hấp tấp, nóng vội, lại nghiêm túc bổ sung thêm một câu, “Đề bọn em trước tiên còn chuẩn bị tài liệu học tập ạ.”

“Đại cương luật thương mại. Nhưng các em không cần chuẩn bị tài liệu đâu, học kỳ sau tôi sẽ chuẩn bị tài liệu rồi in ra thành sách cho các em, các em không cần phải mua thêm bất cứ sách gì ngoài sách tôi đưa.”

Thật tốt, dưới lớp mọi người bắt đầu nhỏ giọng tán thưởng.

Từ khi mới bắt đầu đi học năm nhất, mỗi giảng viên của mỗi môn học đều đưa xuống danh sách những tài liệu tham khảo yêu cầu cần và có để phục vụ cho môn học, có tiền đi mua, không có tiền đi mượn rồi photo ra. Kỳ thật có sách hay không có sách cũng không có khác biệt gì lớn, dù sao trên lớp học cũng có vở ghi chép bài giảng... nhưng vì tôn trọng giảng viên, hoặc một phần nào đó là muốn chuẩn bị bài trước. Giống như triết học Mác hay tư tưởng của bác Mao chẳng hạn, có một quyển sách truyền hết thế hệ này đến thế hệ khác.

Bước sang phần chuyên ngành, các giáo viên cũng giống như Cố Bình Sinh, hoàn toàn cung cấp tài liệu chính mình cho sinh viên, đó là từ lúc bắt đầu học kỳ thứ 3.

Đồng Ngôn cúi đầu nhìn bút ký, như là kiểm tra nếu lỡ may có sai sót nào đó mà quên mất.

“Cậu biết không, ngày hôm qua có mấy cô bé học khóa dưới hỏi tớ về luật thương mại trọng tài quốc tế...” Trầm Diêu thấp giọng cảm thán, “Tớ nói với mấy em ấy là gấp cái gì, còn tận hai học kỳ nữa mới học tới. Nhưng mà... haiz... Nhưng nhìn mỹ nhân sát như thế này tớ còn luyến tiếc thầy ấy đi dạy người khác. May mà thầy ấy không cần dạy pháp luật công cộng cho mấy đứa năm hai cho nên ít nhất đến bây giờ lớp chúng ta là độc chiếm thầy ấy trong học viện này rồi.”

Đồng Ngôn chống cằm nhìn, anh vẫn đang tiếp tục uống nước.

“Đáng tiếc...” Vương Tiểu Như ngồi bên trái cô cũng cảm thán một câu, “Học kỳ sau chính là học kỳ cuối cùng của bọn năm 4 mình rồi, sắp phải đi thực tập rồi.” Cô ấy nghiêng đầu, cố ý nhìn ra ngoài phòng học, lớn tiếng nói, “các bạn thân yêu, ai thâm mến thầy thì nhanh chóng thổ lộ đi, thời gian không còn nhiều lắm đâu, đừng để cho đàn em chiếm được phần thắng.”

Qua chủ nhật thì chỉ còn 5 tuần, 35 ngày. Đồng Ngôn dùng bút gạch dưới ngày thứ 7, nhìn một loạt bút tích màu đen có quy luật rất cẩn thận, cô bỗng nhiên phát hiện đã không cần khoanh tròn thời gian Cố Bình Sinh phải rời khỏi nơi đây nữa rồi.

“Cậu nói xem...” Trầm Diêu đem chân gác lên bàn học rồi nói, “Văn Tĩnh cũng hơi quá đáng, cái gì cũng không nói liền xin chuyển ký túc xá, tớ nghĩ thật lâu cũng không hiểu, bình thường chúng ta đối xử rất tốt với cô ấy mà.”

Đồng Ngôn buông bút, “Không phải là rất tốt sao? Ba người một phòng ký túc xá, rộng thêm không ít còn gì.”

“Cái gì ba người, rõ ràng sắp biến thành hai người...” Trầm Diêu mở cây đàn ra, dùng tay gảy gảy khiến trong phòng dần dần vang lên những nốt nhạc trầm bổng, rất tuyệt vời, “Một người thì đổi ký túc xá, một người thì cả năm chẳng ở ký túc xá ngày nào.”

Cô ấy đưa mắt nhìn về phía cửa phòng ký túc xá đang đóng chặt kia rồi tặc lưỡi một cái, đứng dậy mở cửa tủ quần áo của Vương Tiểu Như, “Xem quần áo của Tiểu Như nhà chúng ta, nhìn giống như tủ áo của mẹ tớ vậy, tớ thề rằng lần này cô ấy đổi bạn trai tuyệt đối là từ xuất thân của người đó nữa.”

Đồng Ngôn gật đầu, trèo theo bậc thang lên giường trên của mình, mở đèn đầu giường.

Trầm Diêu vẫn tiếp tục huyền thuyên.

Cô lại cảm lấy di động nhìn nhìn, có chút không yên lòng.

“Tớ ngày đó thấy Vương Tiểu Như đi tìm Cố mỹ nhân thỉnh giáo vấn đề gì đó...” Trầm Diêu quả thực rất bà tám, ôm ấp tình cảm chia sẻ cho cô, “Cậu nói xem, Tiểu Như có thể muốn thu phục thầy Cố hay không nhỉ, tìm một chỗ dựa cho mình?”

“Chắc là không thể nào!” Cô đưa tay điều chỉnh lại chiếc gối, với tay tắt đèn đầu giường, đi ngủ...

Từ sau lần cảm cúm đó, anh mỗi ngày khoảng giờ này đều gửi tin nhắn cho cô, quan tâm tới bệnh tình của cô. Sau đó lên hẹn thời gian, đưa cho cô rất nhiều thuốc, thường xuyên qua lại, hai người đều đã gửi rất nhiều tin nhắn nói chuyện phiếm. Nhưng hôm nay, bắt đầu từ lúc tan học buổi sáng đến giờ, anh đều không có gửi tin nhắn...

Trầm Diêu thấy ngọn đèn đã tắt, cũng tự giác dừng nhạc...

Đồng Ngôn vừa nằm ngủ mơ mơ trong chốc lát, bỗng nhiên chuông điện thoại ký túc xá vang lên. Hơn nửa đêm, chuông điện thoại vang lên trong ký túc xá như thế...

Cô vừa định dùng chăn bông trùm đầu, tiếp tục ngủ chợp nghe Trầm Diêu kêu chính mình, “Ngôn Ngôn, Ngôn Ngôn, em yêu, điện thoại của cậu.” Trầm Diêu đem ống nghe kéo đến bên giường Đồng Ngôn, thần sắc rất quái dị mà đưa điện thoại cho cô nghe.

Đồng Ngôn nhận ống nghe, nói Alo một tiếng. “Đồng Ngôn, đừng ngủ, tỉnh dậy, tỉnh dậy đi.”

Giọng nói này rất quen thuộc, cô suy nghĩ một lát rồi mới nhớ là ai. Là bạn học trung học của chính mình, cũng là bạn thân nhất của Lục Bắc, Thành Vũ.

“Ừ, cậu nói đi.”

Thành Vũ hàn huyên hai câu, nói chính mình chuẩn bị lễ Noel này đến Thượng Hải, thuận tiện cùng Đồng Ngôn tụ họp.

Đồng Ngôn không cần suy nghĩ liền từ chối, bên kia im lặng nửa ngày mới nói, “Đồng Ngôn, tớ đáp ứng Lục Bắc muốn đón lễ Noel cùng với cậu. Làm sao vậy? Có muốn thử xem học luật ở Thượng Hải có hơn học ở đại học Hồ Nam không, tớ nhớ rõ khoa luật của trường tớ tốt hơn trường cậu nha.” Thành Vũ cố ý nói đùa chuyển đề tài.

Cô trầm mặc thật lâu, mới nói, “Đừng ép tớ, cậu biết lý do rồi.”

Cuối cùng Thành Vũ cảm thấy nên ngắt điện thoại, rất nhanh nói tạm biệt với cô.

Cô đang cố gắng tìm về giấc ngủ của mình, Trầm Diêu đã muốn đem ống nghe bỏ về chỗ cũ, đến bên dưới giường của cô, ngửa đầu nhìn Đồng Ngôn, “Đồng Ngôn vô ky, tứ yêu rồi.”

Đồng Ngôn không hiểu gì mà cứ nhìn cô bạn mình như vậy, vẻ mặt cô ấy say mê nói, “Tứ yêu giọng nói của anh chàng bạn này, cậu mau giới thiệu cho tớ, tớ không xong rồi, tớ thật sự yêu hấn rồi...”

Đồng Ngôn hoàn toàn tỉnh ngủ.

“Anh ấy là sinh viên sao? Là bạn học của cậu sao?”

Đồng Ngôn dở khóc dở cười, “Đúng, là sinh viên khoa luật của trường đại học Hồ Nam...”

“Một trường lịch sử đã lâu... tuyệt đối so với học viện mới thành lập được ba năm như ta là tốt hơn nhiều...” Ánh mắt Trầm Diêu sáng lên, “Anh ấy nói lễ Noel này sẽ tới Thượng Hải sao? Cậu có thể mang tớ đi cùng không?”

“... thế nhưng dám nghe lén điện thoại của tớ.”

Đồng Ngôn còn chưa nói xong, Trầm Diêu đã đá bay luôn đôi dép lê trong chân, trèo lên giường của cô, xốc chăn lên nằm xuống bên cạnh cô, “Nhanh giới thiệu cho tớ đi. Cậu không biết khi này anh ấy chỉ nói một câu xin chào mà tim của tớ như là muốn nhảy ra khỏi lồng ngực vậy, làm sao lại có một người đàn ông có giọng nói hay như vậy chứ.”

Đồng Ngôn bị cô ấy chen chúc vào trong góc tường, bắt đầu trả lời những câu hỏi của Trầm Diêu, không ngừng trả lời các loại vấn đề, chỉ cố ý tránh nói tới chuyện của Lục Bắc.

Trầm Diêu nghiêm nhiên muốn thức thâu đêm để tâm tình, Đồng Ngôn bất đắc dĩ cầm lấy điện thoại di động của mình nhìn thời gian. Bất ngờ là lại có một tin nhắn chưa được đọc.

“Bộ dạng của anh ấy như thế nào? Cậu có ảnh chụp không?” Trầm Diêu ôm chiếc gối, tựa vào tường, “Cậu cũng biết tớ đối với diện mạo không có yêu cầu gì cao, chỉ là muốn biết anh ấy có bộ dạng như thế nào mà thôi.”

Đâu chỉ đối với diện mạo không có yêu cầu, cơ bản đối với cái gì cũng chưa yêu cầu. Không giống Tiểu Như, cái gì cũng cần phải có tiêu chuẩn để cân nhắc.

“Không có ảnh chụp, nhưng bộ dạng của cậu ấy rất điển trai, 80% là cậu sẽ thích.” Cô không có biểu gì trên mặt, tay di chuyển mở tin nhắn ra đọc.

Cố Bình Sinh: Đã ngủ chưa? TK.

Đồng Ngôn: Em chưa có ngủ. Trầm Diêu nằm cùng em, đang nói chuyện phiếm.

Cô Bình Sinh: Bình Phạm cũng ở đây nói chuyện phiếm với tôi. TK.

Đồng Ngôn: sẽ không phải là vấn đề về tình cảm chứ ạ?

Vừa rồi Trầm Diêu thay em nghe một cuộc điện thoại... thế nhưng đã nói thích người con trai gọi điện thoại tới kia rồi... chỉ là một cuộc điện thoại thôi mà, quá nhanh.

“Đồng Ngôn Vô Kỵ.” Trầm Diêu hung hăng đập vào cánh tay của cô, “Chung thân đại sự của tớ, thái độ của cậu không thể tốt hơn chút sao, còn cùng người ta gửi tin nhắn nữa chứ? Cười đến xuyên tâm nhộn nhạo như vậy nữa cơ à?” Cô ấy nói xong, liền lập tức nhào qua chỗ cô.

Đồng Ngôn sợ tới mức nắm lấy di động, “Cậu mà lại đây, tớ liền đá cậu xuống giường.”

Trầm Diêu rất nhanh đầu hàng, tiếp tục nói liên miên, hỏi đủ loại chuyện.

Đồng Ngôn lặng lẽ đưa tay đổi tên Cô Bình Sinh thành TK, ngẫm lại vẫn là không ổn lắm, cuối cùng đổi thành chính tên của mình, Đồng Ngôn. Như vậy ai nhìn đến cũng không đoán ra người kia là ai.

Cô Bình Sinh rất nhanh đã trả lời lại: có lẽ là do liên quan tới tính cách, có người thận trọng cân nhắc, có người liều lĩnh. TK.

Vào giữa đêm khuya, Trầm Diêu bỗng nhiên rơi vào bẽ tình, đề tài nói chuyện của hai người lại nói đến vấn đề này.

Đi qua hai tuần mười mấy ngày, tuy rằng thường xuyên liên hệ, lại không bao giờ thảo luận qua vấn đề tình yêu này.

Đồng Ngôn cùng Trầm Diêu còn nói một lát, cô mới có dũng khí dùng giọng điệu lơ đãng hỏi anh: Còn anh thì sao? Anh sẽ làm thế nào?

Qua thật lâu sau anh mới trả lời: The longer you have to wait for something, the more you will appreciate it when it finally arrives. TK.

“Hả?” Trầm Diêu tận dụng mọi thứ, nhìn lướt qua, lập tức cười mờ ám nhìn cô, “Là ai thế, ai muốn chờ cậu thế hả?” Trầm Diêu lập tức bị cô đuổi khỏi giường, cô dùng tay đẩy đẩy để ép cô ấy phải xuống, “Xuống giường, xuống giường, tớ muốn đi ngủ.”

“Đừng nóng vội, đừng nóng vội” Trầm Diêu lập tức nhắc tay đầu hàng, “Tớ cái gì cũng không có thấy.”

Di động dường như còn tin nhắn đến, cô lại không dám xem trước mặt Trầm Diêu.

Trầm Diêu còn nói một lúc thật lâu nữa, cô chỉ không yên lòng ứng phó, trong đầu lặp đi lặp lại câu nói vừa rồi.

Chờ cho đến khi nằm một mình trên giường, cô mới đưa di động ra. Ánh sáng phản chiếu từ màn hình di động, trong bóng đêm thật bắt mắt: Nói đơn giản một chút chính là cái gì đó được chờ đợi lâu dài thì càng đáng giá để được chúng ta quý trọng. TK.